

lem Banffeligheder, hvor det virkelig ikke er saa ganske let at sige, hvilke der ere de overveiede. Det kan vel hælde sig, at disse Commissioner, saaledes som de ere stillede og upaatvireligt maae stilles, naar man vil have dem, at nemlig deres Skjon, den af dem fastsatte Sum, bliver bindende for Ministeriet, virkelig kunne have noget sært Betænkeligt, der maaftue kunde, forsaavidt jeg ikke ellers ved en Redaction kan sætte det igjennem, at Ordet „iøvrigt“ gives en Fortolkning i den Retning, som jeg maa ønske, forsoner mig med den Forstaaelse af Paragraphen, som er anztudet.

Madvig: Jeg skal med et Par Ord slutte mig til dem, som have talt mod det 22de Afstemningsforslag. Hvorvidt det er ganske passende, at det bestemmes, at Regjeringen til en vis Tid skal afgive en Beretning om Omfanget af de Handlinger, som et vist Antal private Mænd have foretaget sig i Genhold til en Alle givne Tilladelse, skal jeg ikke gaae vidtløftigt ind paa at undersøge, men jeg har lidt Tvivl om, at det er ganske passende. Jeg skal, idet jeg nærmest vil holde mig til Spørgsmaalet om denne Beretning, fremhæve, at mig forekommer den Tidsfrist, der er sat for dens Forelæggelse, at være aldeles utilstrækkelig til, at man af Beretningens Indhold kan dømme Noget om Sagens virkelige Fremme. Vi ere nu i Slutningen af December. Hvis dette Lovudkast gaaer igjennem i dette Thing, kan dette ialtsald ikke skee i December. Det kan ikke komme til det andet Thing førend i Januar, og rimeligvis vil Lovforslaget ikke kunne blive til Lov før i Slutningen af Februar. Der er altsaa mellem Vedtagelsen og Rigsdagens Sammenkomst i

1855 kun et Mellemrum af 19 Maanedes, men, da naturligvis Materialierne til en saadan Beretning maae være samlede en Tid iforveien, og, da der ogsaa udfordres Tid til at redigere Beretningen, saa vil der i Virkeligheden ikke være længere Tid til at erholde det, der skal være Gjenstand for den, end i det Allerhøieste 17 Maanedes. Og nu maa det vel bemærkes, at disse 17 Maanedes aldeles ikke ere til Disposition til Forhandling om Salg af Fæstegods og til at bringe saadan Handel istand mellem Gieren eller Bestyreren og Fæsteren. Thi, efterat Loven er vedtagen, skal jo i Genhold til denne Forhandlingerne begynde fra Majoratsbestidderens Side om at kunne benytte Loven, og han skal maaftue først ordne sine egne Anliggender, forhandle med sine Pantecreditorer o. s. v. Han skal dernæst selv opgjøre sin Plan og først derefter kan han benytte de Commissioners Medvirking, som ere foreslaaede i Loven, og, naar denne Medvirking har fundet Sted, skal Planen jo forelægges Justitsministeren, og saa først kan der være Tale om, efterat Prisen er fastsat, at begynde Salget. Det er nu aabenbart efter de Forhandlinger, jeg har omtalt, at der saaledes kun vil blive et temmelig lille Antal Maanedes tilbage, som kunde blive Gjenstand for Beretningen. Jeg troer derfor, at, selv naar her kun var Tale om Beretningen, vilde Tidsfristen dog i hvert Fald være fastsat for kort, men her er tillige Tale om en meget vigtig Beslutning, der skal være en Følge af Beretningen, forsaavidt det nemlig efter dens Indhold kan estervises, at der til den Tid ikke endnu er solgt $\frac{1}{10}$ af Fæstegodsjet.